

# Historien om Jørgen

**Dette er historien om Jørgen, der dengang han døde var på alles læber i Århus. Jeg boede sammen med ham i flere omgange – sidst i Gl. Munkegade. Jørgen havde mødt Gurli, og helt naturligt blev de trætt af, at have mig hængende. Skæbnen magede det sådan at jeg fik arbejde i Randers, hvor jeg mødte en Randerspige og slog rod i byen. Efter få år havde vi sparet op til et hus, og nu kan historien begynde.**

Det var meningen, at vi selv skulle male huset, og i den anledning kom jeg i tanker om min gamle ven Jørgen. Han var jo udlært maler og arbejdede som sådan i faderens firma.

Jørgen som jeg havde kendt i næsten tyve år.

Vores forhold var langsomt ved at glide ud, og vi viste det.

Vi sås en gang eller to om året, og det er alt for lidt, hvis man skal pleje et venskab.

Ham ringede jeg til og inviterede ham og Gurli på arbejds weekend.

Det ville han gerne! Sagde han, men det blev bare ikke sammen med Gurli, da han havde fundet en ny.

Han fortalte mig, at det var startet med, at Gurli tog på højskole for at realisere sig selv.

Alle skulle jo realisere sig selv først i firserne, så hvorfor ikke Gurli.

Vi havde en fælles ven, der havde arvet et værtshus i Aarhus.

Rømerhus - i daglig tale kaldet Røvhullet.

Det lå i Skt. Clemens stræde - tæt på domkirken.

Det er et fint sted nu med servering ud til åen.

Vores kammerat (indehaveren) var kendt under navnet Horse.

Det lyder som titlen på en dårlig film, men jeg kan simpelthen ikke huske, hvad han hed rigtig.

Han havde arvet værtshuset efter sin farmor eller mormor eller noget i den retning.

Der begyndte Jørgen nu at komme - af ren og skær kedsomhed.

Hvis en kvinde rejser på højskole et halvt år for at realisere sig selv, kan hun så regne med, at manden står med åbne arme og står klar med hendes hjemmesko med de små kaniner på, når hun kommer hjem - nyrealiseret? Nej vel!

Det gik nemlig hverken værre eller bedre, end, at Jørgen forelskede sig i servitricen.

Lige så robust - man kan måske sige let buttet - som Gurli var, ligeså slank var den anden – til det magre.

Hun var en lille smule rød omkring øjnene, og hendes hud virkede gennemsigtig på en eller anden måde.

Hun lignede en, der havde prøvet lidt af hvert men havde stadigvæk bevaret noget af pigen i sig.

Vi skulle have frokost om aftenen med tilhørende øl og snaps, og der åbnede hun sig lidt mere.

Sekunderet af Jørgen, der hele tiden var yderst lydhør over for hendes små ønsker.

Jeg har aldrig set ham sådan før. Manden var helt åbenlyst snotamrende forelsket.

Jørgen og Gurli flyttede jo sammen i en alder af 15, og det er jo helt himmelråbende for tidligt.

Gurli havde taget det tungt, fortalte Jørgen nede i kælderen, da vi et øjeblik var alene, men løbet var kørt.

Der må jo også have været en grund til, at Gurli pludselig skulle på højskole og realisere sig selv.

Så der har sikkert været noget knas af en eller anden slags, men Jørgen talte aldrig om den slags ting.

I modsætning til mig.

Det var den sædvanlige gamle historie om omsorgssvigt.

Om den altid uheldige og klodsede storesøster, der altid kom galt af sted og opførte sig mærkeligt.  
Om lillesøsteren der lignede en Prinsesse, men som bestemt ikke var det.

Om hendes forældre der lod sig sno om Prinsessens lillefinger.

Der var penge i familien, kunne jeg forstå. Gården de boede på, var med hestestalde og fire skorstene.

Tidligt hjemmefra - flakkede rundt - misbrugsmiljø - narkoman - clean - narkoman - clean osv.

Hvordan sagerne stod til, da hun mødte Jørgen, ved jeg ikke, men den aften virkede hun clean.

Senere, da vi sad omkring sofabordet og snakkede, faldt hun pludselig i søvn.

Jørgen tog hende op i sine arme og bar hende ovenpå.

Hun må ikke have vejet ret meget, der var ingen synlig anstrengelse at se på ham.

Og så gik der masser af år.

Med mellemrum prøvede jeg at kontakte ham, men hans nummer var udgået, og han var tilsyneladende ikke i telefonbogen.

Det var mest, når jeg hørte nogle bestemte melodier i radioen. Så kom det op i mig.

Numre som vi sad og indspillede på hans gamle Tandberg spolebåndoptager i kælderen under Cafeteriet.

Der er jo ingen hemmeligheder mellem læseren og mig, så han ved udmærket godt, at jeg er uhørt sentimental.

Men hvem har ikke prøvet, at tude til den melodi, der blev spillet, da man elskede med konen første gang?

Den tror jeg de fleste husker - af mange grunde (gode forhåbentlig).

For otte - ti år siden mødte vi pludselig Gurli på strøget i Aarhus.

Hun var i følge med en dreng på omkring 12 år, der lød navnet Mike. Han var halvt tyrker. Gurli var det andet halve.

Hun havde mødt Mikes far ved et busstoppested, hvor de faldt i snak.

Og al denne snakken mandede sig ud i et seksuelt forhold, der igen mandede sig ud i Mike.

Så vidt jeg husker, har hun aldrig set Mikes far igen.

Hun havde dårligt nok forandret sig, og jeg havde slet intet besvær med at kende hende.

Derimod kunne hun overhovedet ikke kende mig. (slet ikke)

Det var først da hun så Konny, at det begyndte at dæmre for hende.

Og så gav hun mig et chok. Jeg havde lige spurgt hende, hvordan det gik med Jørgen.

Ved du ikke det! Sagde hun. Han er da død for mange år siden.

Og så fortalte hun ganske rolig og usentimentalt om Jørgen, der havde begået selvmord sammen med servitricen.

Det blev slået stort op i pressen, fordi det var så nøje tilrettelagt.

De ville ikke findes derhjemme af familien, så efter at de havde ryddet op i hele hytten, lejede de et værelse på byens største hotel.

Deres død blev indgående beskrevet i aviserne, og hvis jeg engang finder noget i arkivet, bliver det skrevet ind.

De blev fundet i sengen - døde af en overdosis med hinanden i hånden.

Jeg havde godt læst det. Faktisk havde jeg både set og læst det, da der havde været et par indslag i tv. Jeg fattede ikke en skid af det hele. Jørgen og jeg har røget tonsvis af sjov tobak sammen.

Men vi havde altid været enige om at lade det andet lort ligge.

Vi havde begge kendt narkomaner, der var døde i en alt for tidlig alder. Faktisk i tyveårsalderen og før.

Kan man virkelig elske 'en så meget, at man selv bliver narkoman for at solidarisere sig med hende. Åbenbart kunne Jørgen. Jeg må indrømme, at jeg stadigvæk har svært ved at forstå det.

Jørgen var fuldblods kommunist og havde som sådan ikke svært ved at solidarisere sig, men alligevel.

Livet er jo noget af det mest dyrebare, man har, og det må have været tungtvejende ting, der førte til deres selvmord.

Hun må have haft en utrolig stor indflydelse på ham, og samtidig må hun på en eller anden måde have projiceret alle sine frustrationer og dårligheder over på Jørgen.

Jeg opfatter ikke Jørgen som psykisk ustabil eller med hang til depressioner - tværtimod.

Jeg opfattede ham som ganske normal og med et ganske normalt arbejde og med ganske normale hobbyer. Hans utrolige følsomhed, og hans evne til at sætte sig ind i andre folks sjæleliv, giver måske en lille flig af sandheden.

Uanset hvor meget jeg prøver at være lomme psykolog, kommer jeg det nok ikke nærmere.

Han må have elsket hende utroligt meget. Vi prøvede at holde kontakten med Gurli og Mike nogle år, med det gled langsomt ud.

De gode gamle dage var definitivt forbi, kunne vi mærke.

Hun var det sidste led til min ungdom, og det var da svært at give slip på den, men vi havde for lidt at tale om.

Den eneste gang Gurli har taget initiativ til at vi skulle ses, var til hendes 50 års fødselsdag. Ellers var det altid mig, der skulle ringe - skrive - arrangere - og det kørte jeg træt i.